

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplinger a soudců JUDr. Libuše Chudíkové a JUDr. Karla Velka, v trestní věci obžalované [REDACTED] [REDACTED] narozené [REDACTED] ve [REDACTED] při veřejném zasedání konaném dne 30. ledna 2025,

takto:

K odvolání obžalované [REDACTED] [REDACTED] se podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 10. 10. 2024 sp. zn. 3 T 197/2023 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že obžalovaná

[REDACTED] rozená [REDACTED] narozená [REDACTED] ve [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], s adresou pro doručování [REDACTED]
[REDACTED]

se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresního státního zastupitelství v Klatovech sp. zn. ZT 225/2023 ze dne 28. 11. 2023,

ve které jí bylo kladeno za vinu, že dne [REDACTED] ve [REDACTED] hodin přecházela společně se svým nezletilým vnukem [REDACTED] [REDACTED] nar. [REDACTED], a dalšími třemi nezletilými chlapci ve věku [REDACTED] až [REDACTED] let silnici [REDACTED] třídy č. [REDACTED] v km 194,176 v katastru obce [REDACTED] u místa zvaného [REDACTED], přičemž ztratila přehled o pohybu svého vnuka tím, že jej při překonávání silnice nechala za sebou, [REDACTED] se za ostatními opozdil a následně nebyl vzhledem ke svému věku sám schopen správně vyhodnotit a řešit nebezpečí plynoucí z nastalé situace, kdy se k němu blížil po silnici motocykl, zastavil se při překonávání silnice v jeho jízdní dráze a byl pak tímto motocyklem sražen a utrpěl mnohačetná zranění, kterým na místě podlehl,

tedy

jinému z nedbalosti měla způsobit smrt,

čímž měla spáchat

přčin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť žalovaný skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto rozhodnutí okresní soud uznal obžalovanou [REDAKCE] [REDAKCE] vinnou přčinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měla dopustit jednáním, které je popsáno shora ve výroku tohoto rozhodnutí.
2. Proti uvedenému rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Nejprve se namítá, že skutkový stav, tak jak je popisován soudem prvního stupně, popisuje pouze jednu z možných variant. Namítá se, že závěr soudu o tom, že obžalovaná ne zvolila vhodný a přiměřený způsob překonání vozovky, nemá oporu v provedeném dokazování a není tak ničím podložený. Takovýto závěr ostatně nekonstatoval ani znalec z oboru dopravy. Zdůrazňuje se v této souvislosti, že vzájemná viditelnost chodců a motocyklisty v daném případě byla 185 m, takže je evidentní, že se jedná o poměrně velkou vzdálenost, která především byla dostatečná k tomu, aby příjezdějící motorové vozidlo bezpečně zastavilo před chodcem, a to i kdyby byla překročena maximální rychlost, což při experimentu prováděl znalec a zastavil bezpečně i z rychlosti 150 km/h.
3. Pokud soud vytýká obžalované také to, že skupina dětí pod jejím dozorem přecházela mírně šikmo a nikoliv kolmo, nemůže tato skutečnost hrát žádnou roli.
4. Namítá se dále, že závěr soudu o tom, že obžalovaná neměla nad dětmi při překonávání vozovky dohled, nemá rovněž oporu v dokazování. Pokud jde o výsledky nezletilých svědků, je zřejmé, že tito se ohledně této otázky neshodnou prakticky na ničím, což je logicky vysvětlitelné právě hrůzností prožitku všech účastníků, když např. se neshodnou na tom, kdo při přecházení tlačil kárku, kde se minimálně jedno z dětí dostává i do rozporu s výpovědí obžalované. Tito nezletilí svědci se neshodnou ani na tom, kdo a kde při přecházení vozovky byl a jakým způsobem vozovku překonával. Nezletilí svědci [REDAKCE] se shodnou pouze na tom, že [REDAKCE] při přecházení neviděli. Pokud jde o svědka [REDAKCE] [REDAKCE] ten se k pohybu obžalované nebyl schopen jasně vyjádřit, svědek [REDAKCE] [REDAKCE] uvedl, že si myslí, že obžalovaná zůstala za nimi a přeběhla až poté, co srazili [REDAKCE] a svědek [REDAKCE] [REDAKCE] uvedl, že obžalovaná překonávala vozovku vedle něho, konkrétně napravo od něho. Obžalovaná sama pak ve výpovědi uvedla opakovaně, že všichni chlapi včetně její osoby se zastavili v řadě na vyústění lesní cesty, kdy bratři [REDAKCE] byli napravo od ní a nalevo od ní byl nezletilý [REDAKCE] s tím, že vozovku začali překonávat po projetí bílého auta na její pokyn a v době, kdy byli všichni zhruba uprostřed vozovky, se vyřítila motorka, na což obžalovaná reagovala opakovanými apely směrem k dětem, aby zrychlily překonávání vozovky.
5. Výše uvedené obsahy výpovědi jak obžalované, tak i nezletilých dětí ovšem nekorespondují s konstatováním soudu prvního stupně, který svůj závěr o vině opakovaně postavil na tvrzení, že obžalovaná při překonávání vozovky ztratila nezletilé, případně minimálně nezletilého [REDAKCE] z dohledu a zanechala je za sebou. Nic takového ovšem z provedených důkazů, tak jak byly shora citovány, nevyplývá.
6. Ta varianta skutkového děje, která vychází z výpovědi obžalované, je ovšem přijatelná, logicky vysvětlitelná a nebyla rozhodně ničím vyvrácena. Obžalovaná od počátku tvrdí, že vozovku začali překonávat po projetí bílého auta všichni společně, přičemž ve chvíli, kdy byli zhruba uprostřed

vozovky, se vyřítla motorka, na což reagovala obžalovaná již uvedenými apely k dětem, aby zrychlily přecházení vozovky.

7. Pokud bratři [REDAKCE] uváděli, že při přecházení nezletilého [REDAKCE] nevnímali nebo neviděli, tak i v tomto směru jsou jejich výpovědi logické, neboť ten, jak tvrdí od počátku obžalovaná, přecházel nalevo od obžalované a ostatní tři chlapci stáli naopak napravo od obžalované. Jestliže tedy obžalovaná jako doprovázející dospělá osoba překonávala uvedenou komunikaci společně se čtyřmi nezletilými dětmi zároveň v řadě, pak nelze v tom spatřovat jakékoliv pochybení.
8. Pokud ovšem vznikla taková situace, že se na tuto skupinu osob řítíl motocykl, který podle jejich názoru ani nezpomaloval, vznikla prakticky neřešitelná situace, při které se lze těžko nějak zachovat způsobem, který bude jediný správný.
9. Obhajoba uvádí, že podle jejího názoru uvedená situace neměla žádné dobré řešení a zavinění na smrti nezletilého [REDAKCE] nelze přičítat doprovázející osobě, tedy obžalované. I konstatování znalce z oboru dopravy, že nezletilý [REDAKCE] v okamžiku střetu s motocyklem stál a tedy se nepohyboval, podtrhuje relevanci popisu děje obžalovanou, tedy že celá skupina přecházela najednou tzv. v řadě s tím, že nezletilý [REDAKCE] byl vlevo od obžalované a tedy z pohledu řidiče v jejím zákrytu, avšak v onu vyhrocenou situaci došlo k tomu, že právě tento nezletilý nezvýšil rychlost přecházení jako ostatní, ale zastavil se. Na takovou situaci ovšem obžalovaná nemohla reagovat i s ohledem např. na běžnou reakční dobu člověka na jakýkoliv podnět, která představuje zhruba 1,5 sekundy. Situaci, která nastala, a nakonec střet motocyklu s nezletilým nemohla obžalovaná jakkoliv odvrátit, i kdyby se nacházela např. za celou skupinou a měla je tzv. v dohledu, jak uvádí soud.
10. Naopak to byl obžalovaný, který v dané situaci předvedl velmi rychlý a riskantní manévr.
11. Podle názoru obhajoby tedy není možné dovodit u obžalované nedbalostní zavinění, pokud jde o smrt nezletilého [REDAKCE] a navrhuje se proto zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžalované obžaloby postupem dle § 226 písm. a) trestního řádu.
12. Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu správnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížející přitom k námitkám uplatněným v odvolání, dospěl k následujícím závěrům.
13. Předně je třeba uvést, že okresní soud provedl v této věci dokazování v dostatečném rozsahu ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy provedl dokazování v rozsahu, na základě kterého mohl zjistit skutkový stav bez důvodných či reálných pochybností. Rovněž bylo zjištěno, že okresní soud provedl všechny důkazy procesně bezvadným způsobem, avšak pokud jde o hodnocení důkazů, to podle názoru odvolacího soudu v žádném případě neodpovídalo ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, a proto tedy odvolací soud přistoupil k relativně rozsáhlému dokazování, když provedl vlastně všechny podstatné důkazy k této věci znovu, aby je mohl sám hodnotit.
14. Odvolací soud tedy za situace, že obžalovaná, byť byla přítomna u odvolacího řízení, nechtěla vypovídat, tak přečetl její výpověď z přípravného řízení i z hlavního líčení postupem podle § 207 odst. 2 trestního řádu, dále pak za použití § 102 odst. 2 trestního řádu přečetl výpovědi všech tří nezletilých svědků – bratrů [REDAKCE] a dále pak vyslechl znalce z oboru dopravy Ing. [REDAKCE] který stvrdil jak původní, tak doplňující znalecký posudek z oboru dopravy a současně vypověděl i shodně jako při hlavním líčení u soudu prvního stupně dne 29.2.2024, kde kromě jiného uvedl, že nemůže z technického hlediska vyloučit tu variantu, o které vypovídá právě obžalovaná a v podstatě i nezletilý svědci, tedy, že celá skupina včetně nezletilého [REDAKCE] začala přecházet vozovku společně a ke změně této situace došlo až v době, kdy se nacházeli poblíž středu vozovky a obžalovaná uviděla příjezdějící motocykl a reagovala na to pokynem k nezletilým dětem.
15. Po provedení těchto důkazů odvolací soud skutečně zjistil to, co se uvádí v odvolání obžalované, tedy že z žádného důkazu jednoznačně nevyplývá to, co je kladeno obžalované za vinu, tedy že

ztratila přehled o pohybu svého vnuka tím, že jej při překonávání silnice nechala za sebou.

16. Je třeba tedy připomenout, pokud jde o výpovědi obžalované, že tato uvedla jak v přípravném řízení, tak u soudu prvního stupně po řádném poučení, že si je jista tím, že vozovku začaly děti spolu s ní přecházet všechny najednou, a to na její pokyn poté, co projelo bílé auto. Podle její výpovědi stál nezletilý ■■■ po její levé ruce a nezletilí bratři ■■■ po její pravé ruce. Když byli podle výpovědi obžalované všichni zhruba v polovině komunikace, viděla vpravo helmu motocyklisty, a proto děti pobídla, aby zrychlily s tím, že pravděpodobně uvedla „honem běžte, jede motorka“ nebo něco podobného. Pak vše proběhlo velmi rychle, a to, že na druhou stranu komunikace se nedostal nezletilý ■■■ zjistila až po střetu.
17. Pokud jde o nezletilé svědky, tak nezletilý ■■■ ■■■ je narozen v roce ■■■ a i ten uvedl, že všichni vyběhli najednou na pokyn obžalované a pak asi v polovině vozovky obžalovaná měla vykřiknout „rychle motorka“, proto utíkali na kraj a motorka „prosvíštěla“ za ním. Pokud jde o nezletilého ■■■ toho neviděl.
18. Nezletilý ■■■ ■■■ narozen v roce ■■■ vypověděl, že v podstatě nic neví jistě. Když projelo auto, řekla jim obžalovaná „běžte“, bráchové asi běželi před ním, o ■■■ neví.
19. Konečně ■■■ ■■■ nejstarší z nezletilých chlapců, narozený v roce ■■■ uvedl kromě jiného, že na stejném místě přecházeli již v minulosti opakovaně, že pokyn k tomu, aby začali překonávat vozovku, jim dala obžalovaná, kárku měl tlačit on a také vypověděl, že jeho bratr ■■■ ho měl předběhnout. Obžalovaná podle výpovědi tohoto nezletilého svědka byla od něj vpravo, a to se psem. Svědek také uvedl, že zhruba v polovině silnice uviděl přijíždět motorku, a proto přidal. Kde v té době byl jeho bratr ■■■ nebo nezletilý ■■■ to nevěděl.
20. Z výše uvedeného je tedy evidentní to, co tvrdí obhajoba v odvolání, tedy že výpovědi svědků jsou rozporné a rozhodně z těchto výpovědí nelze vyloučit verzi obžalované, která je navíc, pokud jde o počátek překonávání komunikace, ve shodě s uvedenými nezletilými svědky. Ze všech těchto výpovědí je naprosto evidentní, že problém nastal v době, kdy celá skupina dětí, včetně obžalované, se nacházela okolo střední dělicí čáry vozovky a kdy obžalovaná a zřejmě i nezletilý ■■■ uviděli přijíždět motorku. Kde přesně a v jakých polohách se nacházeli jednotliví nezletilí svědci včetně nezletilého ■■■ narozeného v roce ■■■ nelze zjistit, jak na to poukazoval i znalec z oboru dopravy Ing. ■■■ a to i při výsledku v rámci odvolacího řízení.
21. Pokud jde o znalecký posudek z oboru dopravy, jehož zpracovatele odvolací soud vyslechl, je evidentní, že znalec při simulaci dopravní nehody vycházel z varianty, že nezletilý ■■■ se za skupinou ostatních dětí a obžalované opozdil a že tedy nezačal překonávat uvedenou komunikaci spolu se všemi ostatními. Tato varianta, ze které znalec vycházel, je samozřejmě také možná, ale již u soudu prvního stupně, když byl tento znalec vyslýchán, tak uvedl, že nemůže vyloučit tu variantu, že nezletilý ■■■ začal přecházet uvedenou komunikaci současně se všemi ostatními a pak náhle zastavil.
22. Znalec při výsledku v rámci odvolacího řízení kromě jiného uvedl, že není k dispozici žádný kamerový záznam, takže pokud jde o předstřetový pohyb jak motocyklu nad rámec jeho zanechané stopy, tak i z hlediska chodců a jejich jak příčné polohy ve vozovce, tak okamžiku zahájení pohybu, mohou se řešit pouze modelové varianty, které by mohly nastat. Uvedl také, že z technického pohledu lze konstatovat pouze to, že určitá varianta je technicky možná a že mohla nastat. Proto také již u soudu prvního stupně na otázku obhájce o tom, zda konkrétní situace mohla nastat, uvedl, že to nemůže potvrdit ani vyloučit. Jediné, co bylo najisto postaveno na základě právě znaleckého posudku z oboru dopravy, že v době střetu nezletilý chlapec nebyl v pohybu, tedy stál a že ke střetu došlo v pravém jízdním pruhu, konkrétně 1,3 až 1,4 metru od pravého okraje vozovky.
23. Současně ze znaleckého posudku, který stvrdil znalec i v rámci odvolacího řízení, je jednoznačně zjištělé, že střetová rychlost motocyklu, tedy rychlost v době střetu s nezletilým chodcem, byla

70 až 85 km/h. Jestliže ovšem soud řeší otázku viny obžalované, pak samozřejmě musí vycházet v tomto řízení z údaje, který je pro ni nejprůzračnější, tedy z toho, že v době střetu byla rychlost motocyklisty 85 km/h.

24. Závěrem výslechu pak znalec k dotazu předsedy senátu znovu potvrdil, že pokud jde o reálnost varianty, že nezletilý ■■■■ začal přecházet společně se všemi ostatními a oddělil se až někde kolem středu vozovky, tak tuto variantu nemůže vyloučit.
25. Pokud jde o právní úpravu, kterou by bylo možno stahovat na jednání obžalované, tak je třeba zmínit nejprve obecnou prevenční povinnost, která je uvedena v § 2900 občanského zákoníku a kde je konstatováno, že vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného.
26. Dále pokud jde o speciální předpis, lze samozřejmě zmínit ustanovení § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, kde se uvádí, že mimo přechod pro chodce je dovoleno přecházet vozovku jen kolmo k její ose. Před vstupem na vozovku se musí chodec přesvědčit, zdali může přejít, aniž by ohrozil sebe i ostatní účastníky provozu. Chodec smí přecházet vozovku jen, pokud s ohledem na vzdálenost a rychlost jízdy příjezdějících vozidel nedonutí jejich řidiče k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy.
27. V daném případě je z celé situace, která byla na místě nehody a která jí předcházela, zřejmé, že obžalovaná ■■■■ ■■■■ dobrovolně převzala povinnost v tom směru, že zajistí bezpečnost nezletilých dětí, především pak, pokud jde o přecházení komunikace, tedy silnice ■■■■ třídy.
28. K těmto dětem je třeba uvést, že všechny děti byly již školou povinné a několik let tedy navštěvovaly ■■■■ školu, kde kromě jiného jsou dětem rovněž vysvětlována základní pravidla silničního provozu, především pak pokud jde o chování chodců.
29. Zkoumáme-li nedbalostní zavinění právě ve vztahu k povinnostem, které jsou uvedeny ve shora citovaném § 2900 občanského zákoníku či v ustanovení § 54 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je vždy základním problémem to, zda taková osoba dbala náležitě opatrnosti, tedy takové opatrnosti, kterou lze vyžadovat od každého člověka v konkrétní situaci.
30. Pokud jde o prevenční obecnou povinnost ve smyslu již citovaného § 2900 občanského zákoníku, vyskytují se zde pojmy okolnosti případu anebo zvyklosti soukromého života. Okolnosti případu jsou v daném případě zjištěny nikoliv zcela detailně a jediné, co z důkazů vyplývá jednoznačně, je to, že místo, kde skupina osob přecházela, znaly jak nezletilé děti, tak obžalovaná, neboť tam přecházely opakovaně, a také to, že děti respektovaly pokyn obžalované a začaly překonávat silnici právě až na její pokyn, a to společně. Co se pak přesně dělo v době, kdy celá skupina dětí byla zhruba uprostřed komunikace a kdy obžalovaná zahlédla blížící se motocykl, není už samozřejmě jednoznačně zjištěné.
31. Pokud jde o zvyklosti soukromého života, tak v tomto případě je možné se zabývat otázkou, kterou naznačoval i soud prvního stupně, tedy jestli vlastně v daném případě bylo povinností obžalované při přecházení dětí tyto držet za ruku. K tomu se vyjadřovala i obžalovaná samotná, když uváděla, že chlapci byli již velcí a že nechtěli držet za ruku a samozřejmě je evidentní, že nezletilí chlapci byli celkem čtyři, takže za ruku by mohla držet maximálně dva. Důvod tedy k tomu, aby, pokud jde o nezletilého ■■■■ tohoto obžalovaná držela při přecházení za ruku, zde podle názoru odvolacího soudu nebyl, a to jednak proto, že všichni, tedy obžalovaná včetně všech dětí to místo dobře znaly a přecházeli tam opakovaně a jednak i proto, že přecházeli v místě, kde vzájemná viditelnost byla 185 metrů. Podle názoru soudu tedy ani okolnosti případu nebyly takové, že by bylo třeba, aby obžalovaná držela především tedy nezletilého ■■■■ za ruku.
32. Pokud jde o aplikaci § 54 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích na tento případ, tak je pravda, že obžalovaná s dětmi přecházela částečně šikmo vozovku ■■■■ třídy, což je v rozporu s citovaným ustanovením, avšak i podle znaleckého posudku tato skutečnost neměla

žádný podstatný význam pro vznik nehody a následně fatálního následku. Obžalovaná nepochybně měla respektovat ustanovení § 54 odst. 2 citovaného zákona, a to v dostatečné míře především i proto, že dobrovolně převzala povinnost, aby se starala právě při přecházení vozovky o čtyři nezletilé děti.

33. Pokud jde o povinnost přesvědčit se, zda chodec může přejít, aniž by ohrozil sebe nebo ostatní účastníky silničního provozu, tuto povinnost podle názoru odvolacího soudu obžalovaná dodržela, před vstupem do vozovky obžalovaná a celá skupina dětí zastavily, rozhlížely se a obžalovaná poté, co projelo auto a neviděla žádné jiné motorové vozidlo zprava ani zleva, dala pokyn k přecházení. V té době se motocykl nacházel dále než 185 metrů od místa přecházení a vzhledem k horizontu nebyl vidět.
34. Podle názoru odvolacího soudu obžalovaná neporušila ani druhou část citovaného ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy tu, kde se chodci ukládá, že smí přecházet, jenom pokud s ohledem na vzdálenost a rychlost jízdy příjíždějících vozidel nedonutí jejich řidiče k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy. Obžalovaná v tomto případě mohla poprvé vidět motocyklistu ve vzdálenosti 185 metrů a prokázalo se, jak vyšetřovacím pokusem, tak znaleckým posudkem z oboru dopravy, že jde o vzdálenost, na kterou mohl motocyklista se skupině chodců nejen bezpečně vyhnout, ale dokonce i zastavit a podle experimentu, který za účasti vyšetřovatele prováděl znalec z oboru dopravy, zastavení bylo dokonce možné i z rychlosti 150 km/h. Odvolací soud má tedy za to, že obžalovaná neporušila ani citované ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Zásadním problémem bylo samozřejmě jednak to, že motocyklista se pohyboval rychlostí nepřiměřenou okolnostem případu, zvláště poté, co již na 185 metrů před sebou viděl skupinu chodců, mezi kterými mohl rozeznat děti a jednak to, že bohužel nezletilý zemřelý ■■■■■ nereagoval na apel obžalované, aby všichni zrychlili přecházení vozovky a zůstal stát. To jsou dvě naprosto rozhodující a vlastně jediné podstatné skutečnosti, které mají význam při řešení této dopravní nehody a samozřejmě tedy i při řešení toho, zda lze obžalované prokázat nedbalostní zavinění ve vztahu ke smrtelnému následku, který nastal u nezletilého ■■■■■.
35. K těmto závěrům je třeba tedy ještě znovu zdůraznit, že v protisměru nejelo tehdy žádné vozidlo a že motocyklista, který se střetl s nezletilým, se s tímto střetl v pravé polovině vozovky, podle policistů i podle znaleckého posudku zhruba 1,3 až 1,4 metru od pravého okraje vozovky, a to v rychlosti 85 km/h. Jak bylo již výše konstatováno, znalec určil rozmezí střetové rychlosti od 70 do 85 km/h a jelikož v daném případě je trestní stíhání vedeno proti obžalované, je třeba vycházet z údaje, který je pro ni nejprůzračnější, tedy z toho, že motocyklista se v době střetu ještě pohyboval rychlostí 85 km/h.
36. Za takové situace tedy odvolací soud dospěl k závěru, že nelze prokázat žádnou formu zavinění, tedy nedbalost vědomou ani nevědomou ze strany obžalované ■■■■■ a že jí nelze ani prokázat to, že by ztratila přehled o pohybu svého vnuka a že při překonávání silnice ho nechala za sebou. To, že by ho nechala za sebou v první části přecházení vozovky je vyloučeno nejen její výpovědí, ale i výpověďmi všech tří nezletilých a pokud ztratila přehled o jeho pohybu, tak k tomu došlo až poté, co zpozorovala blížící se motocykl a dala dětem pokyn, aby přecházení urychlili.
37. Ani odvolacímu soudu není zřejmé, jak na to poukazuje i obhajoba, jak jinak měla v dané situaci obžalovaná postupovat, a proto nelze její jednání kvalifikovat jako nedbalostní přečin usmrcení osoby podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku. Jak bylo již jednou konstatováno, podle názoru odvolacího soudu jsou tady dvě jediné a podstatné okolnosti, které mají význam pro vznik fatálního následku, a to je rychlost motocyklisty a jeho naprosto nedostatečná reakce na pohyb dětí ve vozovce a dále pak samozřejmě to, že nezletilý zůstal stát a neuposlechl pokynu obžalované, aby všichni přechodovou fází vozovky zrychlili.
38. Proto odvolací soud postupoval podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu a k odvolání obžalované napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a poté, co provedl všechny podstatné důkazy ve věci sám, tak rozhodl za použití § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu tak, že

obžalovanou obžaloby zprostil z důvodů uvedených v § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že žalovaný skutek není trestným činem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 30. ledna 2025

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu